

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף כ"ח למסקנא

דף כ"ח ע"א

א. לבן בג בג, לא יכנס אדם לחצר חבירו ליטול את שלו שלא ברשות, שמא יראה עליו כגנב, אלא ישבור את שיניו ויאמר לו "שלי אני נוטל". שאדם עושה דין לעצמו. וי"מ שישבור את שיניו בדין, אבל לא יקחנו בעצמו, ונדחו דבריו.

ב. שור שעלה על חבירו להורגו, ובא בעל התחתון ושמט את שלו, ונפל עליון ומת. אם העליון תם, פטור, שאם היה מזיקו ותובעו בבית דין, לא היה פורע לו אלא חצי נזק. ואם היה מועד, לסובר שאדם עושה דין לעצמו גם באופן שאין לו הפסד, פטור. ולסובר שאינו עושה דין לעצמו, חייב. ואם דחפו לעליון ומת, גם בתם חייב, שהיה לו לשמטו ולא שמטו.

ג. הממלא חצר חבירו כדי יין וכדי שמן, בעל החצר משבר ויוצא משבר ונכנס. לסובר שאדם עושה דין לעצמו רק במקום הפסד, משבר ויוצא לבית דין, ומשבר ונכנס כדי להביא זכויותיו מביתו.

ד. נרצע שכלו לו ימיו, ורבו מפציר בו לצאת, ועשה בו חבורה, לסובר שאסור לעשות דין לעצמו כשאין לו הפסד, צריך לשלם לו. ואם הוא עבד גנב פטור, שיש לו הפסד, כי מעתה לא יהיה עליו אימת רבו. וכן אם מסר לו שפחה כנענית, ומעתה היא אסורה לו, פטור, שמותר להלקותו כדי להפרישו מאיסור.

ה. האשה שהכו את בעלה, ושלחה את ידה במכה וביישתו, אם יכולה להציל בדבר אחר, צריכה לשלם דמי בושת. ואם אינה יכולה להציל על ידי דבר אחר, פטורה, שיש לה הפסד בכך שבעלה מוכה כל שעה.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

ו. היתה דרך הרבים עוברת בתוך שדהו, נטלה ונתן להם מן הצד, מה שנתן נתן, כי מיצר שהחזיקו בו רבים אסור לקלקלו. ושללו לא הגיעו. ו"א גזירה שמא יתן להם דרך עקלתון, וי"א שכל דרך מן הצד עקלתון היא, שקרובה לזה ורחוקה לזה. וי"א שאם נתן להם דרך עקלתון לא הגיעו, ואם נתן להם דרך מעולה, יפזר את העוברים בשדהו במקלו, שאדם עושה דין לעצמו.

ז. בעל הבית שהניח פאה מצד אחד, ונטלו עניים מצד אחר, זה וזה פטור ממעשר, אבל העניים לא יטלו משתי המקומות, ואם נוטלים, יכול לפזר אותם במקלו, שאדם עושה דין לעצמו.

ח. המפקיר את כרמו, והשכים בבוקר ובצרו לעצמו, חייב בפרט ובעוללות ובשכחה ובפאה, ופטור ממעשר.

דף כ"ח ע"ב

א. נשברה כדו ברשות הרבים ולא הפקירה, והוחלק אחד במים, ונטנפו כליו, לרב חייב, כי כל תקלה שלא הפקירה דינה כשור, וחייב על כלים. ולשמואל פטור, שדינה כבור. (ולרבי יהודה המחייב כלים בבור, חייב). ואם הוזק האדם, לרב פטור, ש'קרקע עולם הזיקתו'. ולשמואל חייב, כי התורה חייבה בבור גם לחבטו. ולא נתמעט אדם מבור אלא למיתה, ולא לנזיקין.

ב. "ונפל שמה שור או חמור" דרשו חכמים: 'שור ולא אדם חמור ולא כלים', ומכאן אמרו, שאם נפל בבור שור עם כליו ונשתברו, חמור עם כליו ונתקרעו, חייב על הבהמה ופטור על הכלים.

ג. המניח אבן ברשות הרבים, ונתקל אחד באבן, והוזק באבן, חייב המניחו. ואם נתקל בקרקע והוזק באבן, לרבי נתן בעל האבן חייב, כדין שור שדחף את חברו לבור, שמשלם בעל הבור כשאי אפשר להשתלם מבעל השור. ולחכמים פטור.

אומצ יקי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il